
Тѣ стѣнятъ: моитѣ мечти, разпѣнати надъ бездни черни.
Умиратъ — и кръвьта изкапва
Въ беззвучни тъмнини.
Срѣдъ мрака езера отъ кръвъ: и мъртвитѣ повърхнини
Раздвижватъ само капки мѣрни
Отъ мъртви кърви.

Коя си ти, безвѣстна и жестока.
Надсмѣла се надъ тайнитѣ олтари,
Потжпкала прѣчиститѣ цвѣтя на първата молитва?
Коя си ти — жестока,
Покжсала вѣнчалнитѣ вуали
На любовта? Бестрастна нощъ долитва
Въ затихнало зловѣщие. И търся те срѣдъ писъка
На моитѣ мечти, които мратъ въ безумие и мракъ
— Разпѣнати.